

Arrest

nr. 185 202 van 10 april 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 27 december 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 december 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat J. WOLSEY verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 23 augustus 2016 een asielaanvraag in in België.

1.2. Op 12 december 2016 wordt beslist tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

(...)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die staatsburger van Eritrea verklaart te zijn, vroeg op 23.08.2016 asiel. Hij legde geen identiteits of reisdocumenten voor. Het onderzoek van de vingerafdrukken van de betrokkene toont aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene vanwege illegale binnenkomst op 28.07.2016 werden geregistreerd in het Italiaanse Messina. De betrokkene werd gehoord op 25.08.2016 en verklaarde dat hij Eritrea in 1992 verliet. Na een verblijf in Saudi-Arabië keerde hij in 2002 terug naar Eritrea. Hij verliet zijn land opnieuw in april 2015 en verbleef vervolgens tot mei 2016 in Soedan. Hij vervolgde zijn weg naar Libië, vanwaar hij op 25.07.2016 de oversteek maakte naar Italië. Na een verblijf van vier dagen in een opvangcentrum in Messina trok de betrokkene noordwaarts. Vanuit Frankrijk kwam hij op 08.08.2016 naar eigen zeggen aan in België. zijn weg naar België, waar hij naar eigen zeggen op 08.08.2016 aankwam. De betrokkene beaamde dat zijn vingerafdrukken in Italië werden geregistreerd.

De betrokkene stelde dat hij besloot asiel te vragen in België omdat België een vredelievend en de mensenrechten respecterend land is. Hij uitte verzet tegen een behandeling van zijn verzoek voor internationale bescherming door de Italiaanse instanties omdat hij naar eigen zeggen niet correct werd behandeld in Italië. De betrokkene voegde toe dat de politie niet vriendelijk was.

De betrokkene verklaarde gehuwd te zijn, zijn echtgenote en vier kinderen verblijven volgens zijn verklaringen in Eritrea. Hij stelde geen in België verblijvende familie te hebben. Hij maakte gewag van een in Zweden verblijvende jongere broer en van een in Italië verblijvende jongere zus.

Op 19.09.2016 werd een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke lidstaat werd.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013). We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en

internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in haar geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betreffende de bewering van de betrokkene dat hij in Italië niet correct werd behandeld merken we op dat de betrokkene deze bewering niet concretiseerde. Hij beperkte zich tot de bewering dat de politie niet vriendelijk was. Hieromtrent merken we op dat de betrokkene verklaarde dat hij na aankomst vooraleer door te reizen enkele dagen in een opvangcentrum in Messina verblijf. Dit toont volgens ons aan dat de betrokkene bijstand werd geboden en niet aan zijn lot werd overgelaten.

Hij maakte verder geen gewag van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene maakte niet aannemelijk dat hij in Italië in de onmogelijkheid verkeerde een verzoek voor internationale bescherming in te dienen.

We wensen te wijzen op het feit dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende)vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

De situatie van asielzoekers werd recent onder meer gedocumenteerd in volgende bronnen : Christopher Chope (lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa), "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier). Recente bronnen zijn het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot december 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) en het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ("Schweizerische Flüchtlingshilfe" -Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien", Bern, augustus 2016, hierna SFH-rapport genoemd, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Wat aan Italië overgedragen personen betreft wijzen we er op dat in het AIDA-rapport wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen opnieuw toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien deze nog niet het voorwerp was van een finale beslissing (pagina 40). Het bovenvermelde AIDA-rapport stelt duidelijk dat "Dublinterugkeerders", wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een beslissing opnieuw in de procedure terecht komen ("The Territorial Commission has not yet taken a decision and the procedure continues", pagina 40). Indien de asielzoeker zich niet aanbood voor het gehoor en daarna een afwijzing ontving kan de asielzoeker de bevoegde instanties alsnog vragen te worden gehoord ("The person has not presented him or herself for the personal interview and will be issued a negative decision, but may request the Territorial Commission to have a new interview", pagina 40).

Het SFH-rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We

wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben" pagina 5). Het rapport leert dat personen, die nog geen verzoek voor internationale bescherming indienden in Italië, een verzoek dienen te doen na aankomst en vervolgens een termijn krijgen om zich aan te bieden bij de verantwoordelijke "Questura" voor de registratie van het verzoek, de zogenaamde "verbalizzazione" (pagina 25). Het rapport meldt tevens dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan "Dublin-terugkeerders", operationeel zijn (pagina 30). Betreffende de toegang tot opvangfaciliteiten moet worden opgemerkt dat de voorbije jaren met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) bijkomende opvangcapaciteit werd opgericht. Deze opvang was bedoeld voor de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen. Het AIDArapport meldt dat deze opvangstructuren sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn, maar dat "Dublin terugkeerders" intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67). Het rapport maakt geen gewag van problemen ter zake. Het SFH-rapport meldt dat "Dublin-terugkeerders" meestal in een CAS of een ander centrum voor eerste opvang worden ondergebracht in afwachting van een toewijzing aan andere opvangstructuren zoals het SPRAR-netwerk of de "Centri governativi di prima accoglienza" (de voormalige CARA-centra). Het rapport maakt gewag van problemen, die zich kunnen voordoen inzake de toewijzing van opvang, maar ons inzien kunnen deze gerapporteerde problemen niet worden gelijkgesteld met een systemisch falen of onvermogen in die mate dat een afzien van een overdracht gerechtvaardigd zou zijn. We wijzen verder op het feit dat in het AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze", pagina 15).

We zijn dan ook van oordeel dat lezing van beide rapporten geenszins doet besluiten dat personen, die onder de bepaling van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren. Verder wensen we de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country" <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprarexpansion>) Amnesty International (AI) verwees in een recent rapport naar omstandigheden in de Italiaanse "hotspots" die een schending van artikel 3 van het EVRM zouden impliceren ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016). De Italiaanse instanties zouden zich bij de registratie van vingerafdrukken van immigranten volgens AI schuldig maken aan buitensporig geweld. We benadrukken dat de omstandigheden, beschreven in het rapport enkel betrekking hebben op de registratie van vreemdelingen, die Italië op illegale wijze binnen reisden, in de "hotspots". De Italiaanse instanties werden bij ontstentenis van antwoord op ons verzoek verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene en de betrokkene zal onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan de Italiaanse instanties worden overgedragen. Er zijn derhalve geen redenen om aan te nemen dat de betrokkene in een van de "hot spots" zal worden ondergebracht. We zijn van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaalen opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

Het EHRM stelde in de zaak *Tarakhel v. Zwitserland* dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak *Tarakhel v. Zwitserland* namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een volgens haar verklaringen in 1972 geboren man wiens gezin in Eritrea verblijft. De betrokkene maakte gewag van een gezondheidsprobleem en stelde dat hij hiervoor medicatie krijgt. We merken op dat de betrokkene in de loop van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat hij in de onmogelijkheid verkeert te reizen, dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene maakte niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen. Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van nonrefoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(7) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽³⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse instanties.”

1.3. Verzoekende partij dient op 22 december 2016 een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in tegen de bestreden beslissing. Bij arrest nr. 180 181 van 26 december 2016 werd deze vordering tot schorsing verworpen.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. De Raad wijst op artikel 39/82, §1, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) dat luidt:

“De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. Hij kan op straffe van niet-ontvankelijkheid noch gelijktijdig noch opeenvolgend hetzij opnieuw toepassing maken van het derde lid, hetzij in zijn in § 3 bedoeld verzoekschrift andermaal de schorsing vorderen.

In afwijking van het vierde lid en onverminderd het bepaalde in § 3, belet de verwerping van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet dat de verzoeker nadien een vordering tot schorsing volgens de gewone procedure instelt indien deze vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd verworpen omdat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet afdoende werd aangetoond.”

Uit de gegevens gekend bij de Raad blijkt dat de Raad zich reeds op 26 december 2016 heeft uitgesproken over een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, waarbij deze vordering bij arrest nr. 180 181 verworpen werd wegens gebrek aan ernstig middel. Gelet op artikel 39/82, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet is, waar verzoekende partij thans opnieuw een vordering tot schorsing inleidt, deze vordering onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Enig middel afgeleid uit:

- *Artikelen 3, 6 en 13 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden,*
- *Artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie,*
- *Artikel 3 en 17 van de Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend,*
- *Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de administratieve beslissingen,*
- *Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en het verwijderen van de vreemdelingen,*
- *Beginsel van behoorlijk bestuur, waaronder, het rechtsmatige vertrouwensbeginsel, het beginsel van redelijkheid en het beginsel van zorgvuldigheid.*

De bestreden beslissing is gesticht op artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 22(7) van de Dublin III verordening. De verwerende partij is van oordeel dat Italië de bevoegde lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker.

De verwerende partij beweert: “Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke lidstaat werd” (bestreden beslissing, p. 1).

De verwerende partij erkent dat Italië geen antwoord heeft gegeven aan het verzoek tot overname die aan de Italiaanse autoriteiten werd gericht op 20.09.2016. Dit, allerm minst, aanduidt dat de Italiaanse autoriteiten geen gevolg (kunnen) geven aan de verzoeken die hen gestuurd worden in het kader van de behandeling van asielaanvragen.

De verwerende partij beweert dat de recente bronnen over Italië geen aanleiding geven te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor Dublin-terugkeerders die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van de EU-Handvest.

Ze baseert zichzelf op twee bronnen :

- *Het rapport over Italië van het mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database”, up-to-date tot december 2015 (AIDA-rapport);*
- *Het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie “Schweizerische Flüchtlingshilfe”, van augustus 2016 (SFH-rapport).*

Het SFH-rapport (pagina 23) meldt dat Dublin-terugkeerders, wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een beslissing, altijd naar Roma of Milaan worden overgedragen als Italië geen antwoord heeft gegeven aan het verzoek tot overname . Het rapport leert dat in de luchthavens van Roma en Milaan slechts één NGO, die bijstand verleent aan Dublin-terugkeerders die een asielaanvraag willen indienen, operationeel zou zijn (pagina 23). Zou die NGO werkelijk bestaan en operationeel zijn, het is opmerkelijk dat de Italiaanse Staat zijn verantwoordelijkheden ontdoet en zich op het werk van de civiele maatschappij verlaat. Die NGO krijgt geen inlichting over de overgedragen personen. De NGO probeert een huisvesting te vinden maar vaak moeten ze de eerste nachten in de luchthavens doorbrengen, zonder matrassen en deken (pagina's 25 en 26). Er is geen meer specifieke opvangstructuren voor de “Dublin-verordening” overgedragen personen. Het SFH-rapport meldt dat Dublin-terugkeerders meestal

in een CAS of een ander centrum voor de eerste opvang worden overgebracht in afwachting van een toewijzing naar andere opvangstructuren en verwijst naar grootschalige problemen en naar de verzadiging van het Italiaanse opvangnetwerk. Het feit dat het AIDA-rapport over Italië geen gewag maakte van problemen qua het reguliere opvangnetwerk is niet langer relevant want de situatie van december 2015 en deze van december 2016 zijn totaal verschillend !

Die twee rapporten weerspiegelen de situatie van het Italiaanse opvangnetwerk in 2015 en in het begin van 2016. Echter verslechterde de toestand in de loop van het jaar, vooral in Roma, waar de verzoeker zal overgedragen wordt (stuk 8).

Een recent artikel gepubliceerd om 29 november 2016 in de krant "Metro" toont dat erg serieuze zorgen bestaan op het kant van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de VN over de catastrofische toestand van asielzoekers en vluchtelingen in Roma en Milaan:

"Het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen (HCV) heeft op dinsdag de municipaliteit van Roma gericht, zorgwekkend over de toestand van honderden migranten op doorvoer die op straat slapen, en duizenden asielzoekers die in squatts leven. "Het gaat om maanden dat wij de overheden waarschuwen over het probleem en het zorgen neemt maar toe", heeft de HCV-woordvoester in Italië Carlotta Sami verklaard aan AFP, orgaan van de VN die heeft op dinsdag een brief aan de burgemeester van de hoofdstad gestuurd, Virginia Raggi (Movimento 5 Stelle, populistisch).

Sinds het sluiten een jaar geleden van de Baobab, een opvangcentrum beheerd door militanten dichtbij het treinstation Tiburtina, honderden migranten op doorvoer slapen elke nacht in alternatieve geïmproviseerde kampen regelmatig vernietigd door de Italiaanse overheid."

In Milaan, een andere "op doorvoer" metropool, een "opvanghub" is gericht om te vermijden dat hopeloze migranten, die doorreizen naar het Noorden, op straat slapen, aldus Mevrouw Sami. "Nu dat de grenzen gesloten worden, komen diegene die proberen door te reizen terug", heeft enkele dagen geleden Mevrouw Raggi op TV verklaard. "Eerst en vooral moeten de instromen naar Roma gestopt worden, aangezien dat de hoofdstad geen opvangcapaciteit meer heeft. Als wij honderd tenten nu installeren, zouden wij na twee dagen honderd meer oprichten" (stuk 3) (vrije vertaling).

Volgens officiële statistieken van het Europees Agentschap voor Grondrechten (stukken 4 en 5) (waarvan de verwerende partij hoogstwaarschijnlijk weet): "Aankomsten in Italië blijven toenemen, met ongeveer 27.050 mensen die in oktober 2016 via de zee aangekomen zijn, voornamelijk vanuit Nigeria, Eritrea, Gambia, Côte d'Ivoire, Guinee, Soedan, Mali, Senegal, Bangladesh en andere landen; veel dode mensen zijn ontdekt, kinderen inbegrepen. Tegelijkertijd stellen wij vast dat maar 3000 mensen zijn aangekomen in Griekenland. (vrije vertaling)".

In november 2016 zijn aankomsten via de zee in Italië sterk gedaald met 14.040 mensen, ongeveer 4000 kinderen inbegrepen. Tegelijkertijd bereikten minder dan 2000 mensen de Griekse kusten (stukken 4 en 5).

De laatste twee maanden zijn er bijgevolg 42.000 mensen in Italië aangekomen. Men kan wel over een reële en massale instroom spreken. De verslagen die de verwerende partij vermeldt zijn dus niet meer actueel en geldig. Laatste verslagen van november en december 2016 (stukken 4 en 5, 14 en 15, stuk 16) verwijzen naar een erg zorgwekkende toestand qua asielopvang in Italië. Volgens UNHCR Update #7 september 2016, waren er op 30 september 2016, alle centra erin begrepen, een beetje meer dan 170.000 opvangplaatsen (stuk 7). Verzoeker vindt op het Internet geen cijfers over het aantal personen die in de maanden oktober en november 2016 de opvang in Italië hebben verlaten maar het is duidelijk dat dit aantal kleiner is dan die van aankomsten.

Het is dan zeker Italië die tegenwoordig alleen alle inspanningen betreffende vluchtelingeninstromen naar Europa verdraagt. Vandaag kan de situatie van asielzoekers in Italië worden vergelekt met de situatie in Griekenland en dus met een systematisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep.

Op 26 oktober 2016 heeft de NGO "Associazione per gli Studi Giuridici sull'Immigrazione" de Italiaanse overheden geïnterpelleerd over de problematieke administratieve praktijken die de toegang tot de asielpprocedure bemoeilijken en over de structurele tekortkomingen van het onthaal- en opvangvoorzieningen (stuk 6).

Het blijkt niet uit de bestreden akte dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de recente massale instroom van asielzoekers in oktober en november 2016 en met de opeenvolgende ondercapaciteit in de opvangcentra. Bovendien toegeeft de verwerende partij zelf dat er inderdaad kritische bemerkingen gegeven worden door de bronnen waarnaar hijzelf verwijst. Sinds de publicatie van deze rapporten is de situatie ernstig verslechterd

Uit de bestreden akte blijkt dan niet dat een voldoende nauwkeurig en volledig onderzoek heeft plaatsgevonden over de kwetsbaarheid van de verzoeker en over de actuele opvangsituatie van de Dublinteruggekeerders bij een overdracht naar Italië in het licht van de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming (CCE, 175 527 ; RVV 173 556, CCE).

In het licht van bovenstaande elementen bestaat er dus een reëel risico dat verzoeker niet opgevangen wordt, allerm minst niet opgevangen wordt in omstandigheden die overeenkomen zowel met de vereisten van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van de EU-Handvest, als met de vereisten van de Europees rechtstelsel inzake de rechten van asielzoekers, als hij in Italië word overgebracht.”

3.2. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoekende partij nergens in haar verzoekschrift uiteen op welke wijze zij de artikelen 6 en 13 van het EVRM en het vertrouwensbeginsel door de bestreden beslissing geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet ontvankelijk.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In casu wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en artikel 22 (7) van de Dublin III-Verordening. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoekende partij die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt nu vingerafdrukkenonderzoek aantoonde dat haar vingerafdrukken op 28 juli 2016 vanwege illegale binnenkomst in het Italiaanse Messina werden geregistreerd en de Italiaanse autoriteiten het aan hen gerichte overnameverzoek niet binnen de door artikel 22 (1) van de Dublin III-Verordening hebben beantwoord en de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, waarbij op uitvoerige wijze en aan de hand van recente rapporten van gezaghebbende internationale organisaties en van recente rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) wordt ingegaan op de algemene situatie in Italië inzake onthaal- en opvangvoorzieningen en toegang tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en waarbij tevens wordt ingegaan op de door de verzoekende partij tijdens haar Dublinverhoor aangevoerde elementen, evenals haar specifieke situatie als in 1972 geboren man wiens gezin in Eritrea verblijft en de verklaarde gezondheidsproblemen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.4. De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is

uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 3 van het EVRM, artikel 4 van het Handvest en de artikelen 3 en 17 van de Dublin III-Verordening.

3.5. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Artikel 4 van het Handvest kent een gelijklopende inhoud als artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublin-Verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te voortonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of de verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van de verzoekende partij naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor

de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar de verzoekende partij erop alludeert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer de verzoekende partij aantoonst dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van 21 december 2011 in de zaak N.S./Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het “verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen” – artikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin II-Verordening (thans de Dublin III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter “ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest” (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-Verordening bepaalt thans het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor de verzoekende partij om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Zodoende dient een verzoekende partij aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die haar individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

3.6. Het komt de verzoekende partij in eerste instantie toe om op grond van concrete op haar individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij bij een overdracht aan Italië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

De gemachtigde motiveerde hieromtrent terecht *“De betrokkene stelde dat hij besloot asiel te vragen in België omdat België een vredelievend en de mensenrechten respecterend land is. Hij uitte verzet tegen een behandeling van zijn verzoek voor internationale bescherming door de Italiaanse instanties omdat hij naar eigen zeggen niet correct werd behandeld in Italië. De betrokkene voegde toe dat de politie niet vriendelijk was.*

De betrokkene verklaarde gehuwd te zijn, zijn echtgenote en vier kinderen verblijven volgens zijn verklaringen in Eritrea. Hij stelde geen in België verblijvende familie te hebben. Hij maakte gewag van een in Zweden verblijvende jongere broer en van een in Italië verblijvende jongere zus.

(...)

Betreffende de bewering van de betrokkene dat hij in Italië niet correct werd behandeld merken we op dat de betrokkene deze bewering niet concretiseerde. Hij beperkte zich tot de bewering dat de politie niet vriendelijk was. Hieromtrent merken we op dat de betrokkene verklaarde dat hij na aankomst vooraleer door te reizen enkele dagen in een opvangcentrum in Messina verblijf. Dit toont volgens ons aan dat de betrokkene bijstand werd geboden en niet aan zijn lot werd overgelaten.

Hij maakte verder geen gewag van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene maakte niet aannemelijk dat hij in Italië in de onmogelijkheid verkeerde een verzoek voor internationale bescherming in te dienen.

(...)

Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een volgens haar verklaringen in 1972 geboren man wiens gezin in Eritrea verblijft. De betrokkene maakte gewag van een gezondheidsprobleem en stelde dat hij hiervoor medicatie krijgt. We merken op dat de betrokkene in de loop van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat hij in de onmogelijkheid verkeert te reizen, dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene maakte niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.”

De verzoekende partij betwist deze motieven niet.

Het administratief dossier bevat geen elementen die er op wijzen dat de verzoekende partij bij een overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij toont het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM prima facie niet aan. De stukken van het administratief dossier tonen aan dat de verwerende partij in de bestreden beslissing op grondige wijze onderzoek heeft gevoerd naar de individuele situatie van de verzoekende partij.

3.7. Derhalve wordt nagegaan of de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Te dezen komt het betoog van de verzoekende partij er op neer dat asielzoekers in Italië onderhevig zijn aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM, omwille van de fundamentele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers en de asielaanvragen.

De Raad gaat aldus na of de verwerende partij een zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele ernstige vrees dat de Italiaanse asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers, met name specifiek voor Dublin-terugkeerders, systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM. Tevens gaat de Raad na of er ernstige en bewezen motieven worden aangetoond om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat de verzoekende partij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

3.7.1. Aangaande de toegang tot de asielprocedure wordt in de bestreden beslissing gesteld:

“Wat aan Italië overgedragen personen betreft wijzen we er op dat in het AIDA-rapport wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de “Dublin-verordening” aan Italië worden overgedragen opnieuw toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien deze nog niet het voorwerp was van een finale beslissing (pagina 40). Het bovenvermelde AIDA-rapport stelt duidelijk dat “Dublin-terugkeerders”, wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een beslissing opnieuw in de procedure terecht komen (“The Territorial Commission has not yet taken a decision and the procedure continues”, pagina 40). Indien de asielzoeker zich niet aanbood voor het gehoor en daarna een afwijzing ontving kan de asielzoeker de bevoegde instanties alsnog vragen te worden gehoord (“The person has not presented him or herself for the personal interview and will be issued a negative decision, but may request the Territorial Commission to have a new interview”, pagina 40). Het SFH-rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene

situatie in Italië ("Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben" pagina 5). Het rapport leert dat personen, die nog geen verzoek voor internationale bescherming indienden in Italië, een verzoek dienen te doen na aankomst en vervolgens een termijn krijgen om zich aan te bieden bij de verantwoordelijke "Questura" voor de registratie van het verzoek, de zogenaamde "verbalizzazione" (pagina 25). Het rapport meldt tevens dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan "Dublin-terugkeerders", operationeel zijn (pagina 30)."

"Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van nonrefoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering."

Dat in casu de overdracht plaats heeft na stilzwijgend akkoord van Italië, heeft geen enkele invloed op het gegeven dat er een individueel onderzoek zal zijn naar haar asielaanvraag. Het uitvoeren van een Dublin-overdracht op basis van een stilzwijgend akkoord is uitdrukkelijk in artikel 22 (7) van de Dublin III-Verordening voorzien en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen en de asielaanvraag te behandelen. Uit het loutere niet-beantwoorden van het overnameverzoek kan dan ook niet worden afgeleid dat de Italiaanse autoriteiten geen gevolg zouden kunnen geven aan het aan hen gerichte overnameverzoek.

Waar de verzoekende partij, onder verwijzing naar een schrijven van de NGO "Associazione per gli Studi Giuridici sull'Immigrazione" van 26 oktober 2016, stelt dat de Italiaanse overheden geïnterpelleerd werden door de NGO over de problematische administratieve praktijken die de toegang tot de asielpcedure bemoeilijken, wijst de Raad er op dat dit schrijven is opgesteld in het Italiaans en dat er geen vertaling werd bijgevoegd, zodat dit stuk overeenkomstig artikel 8 van het PR RvV niet in overweging wordt genomen. Met de loutere stelling in het verzoekschrift dat de Italiaanse overheden geïnterpelleerd werden door de NGO over de problematische administratieve praktijken die de toegang tot het asielpcedure bemoeilijken, stelling die aldus niet geverifieerd kan worden, toont de verzoekende partij niet aan dat de asielpcedure systeemfouten bevat die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Het besluit van de verwerende partij dat de verzoekende partij toegang heeft tot een daadwerkelijke asielpcedure en beroepsprocedure, wordt derhalve niet onderuit gehaald.

3.7.2. Wat betreft de opvangvoorzieningen in Italië, benadrukt de Raad dat in casu enkel de situatie van asielzoekers in Italië, met name die van Dublin-terugkeerders, wordt onderzocht.

3.7.2.1. Vooreerst stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing, op basis van recente rechtspraak van het EHRM, erop wordt gewezen dat de situatie van asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland: "Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35)."

Eind 2015 bevestigde het EHRM nogmaals dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen.

(EHRM 30 juni 2015, A.S. v. Zwitserland, nr. 39350/13; EHRM 3 november 2015, nr. 37466/13, A.M. v. Zwitserland; EHRM 17 november 2015, nr. 54000/11, A.T.H. v. Nederland).

De Raad benadrukt dat ook dit standpunt in 2016 wederom werd bevestigd (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 33; en EHRM 28 juni 2016, nr. 15363/16, N.A. e.a. v. Denemarken, § 27).

Uit verdere lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublin-terugkeerders in Italië. De verwerende partij heeft bij haar onderzoek rekening gehouden met een aantal internationale gezaghebbende rapporten en is overgegaan tot een grondige analyse van deze rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Italië in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij zich heeft gesteund op het door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot december 2015, verder AIDA-rapport genoemd). Verder merkt de Raad op dat de verwerende partij zich tevens heeft gesteund op volgende stukken:

- "Italy increases reception places and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin van 30 april 2015
- "Third resettlement and relocation forum – Italian Roadmap" van 1 oktober 2015
- het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ("Schweizerische Flüchtlingshilfe" -Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien", Bern) van augustus 2016;
- Het rapport van Amnesty International ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights") van 2016.

De verwerende partij komt tot de conclusie dat deze bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld verschaffen en geen aanleiding geven om te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor Dublin-terugkeerders per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De verwerende partij baseert zich onder meer op het AIDA-rapport van december 2015 met betrekking tot de situatie van Dublin-terugkeerders en asielzoekers in Italië, maar verwijst ook naar het SHF-rapport van augustus 2016 dat ruim aandacht besteedt aan de situatie van Dublin-terugkeerders in Italië, met name in Rome en Milaan. De verwerende partij motiveert als volgt:

"Betreffende de toegang tot opvangfaciliteiten moet worden opgemerkt dat de voorbije jaren met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) bijkomende opvangcapaciteit werd opgericht. Deze opvang was bedoeld voor de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen. Het AIDA-rapport meldt dat deze opvangstructuren sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn, maar dat "Dublin terugkeerders" intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67). Het rapport maakt geen gewag van problemen ter zake.

Het SFH-rapport meldt dat "Dublin-terugkeerders" meestal in een CAS of een ander centrum voor eerste opvang worden ondergebracht in afwachting van een toewijzing aan andere opvangstructuren zoals het SPRAR-netwerk of de "Centri governativi di prima accoglienza" (de voormalige CARA-centra). Het rapport maakt gewag van problemen, die zich kunnen voordoen inzake de toewijzing van opvang, maar ons inzien kunnen deze gerapporteerde problemen niet worden gelijkgesteld met een systemisch falen of onvermogen in die mate dat een afzien van een overdracht gerechtvaardigd zou zijn.

We wijzen verder op het feit dat in het AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze", pagina 15).

We zijn dan ook van oordeel dat lezing van beide rapporten geenszins doet besluiten dat personen, die onder de bepaling van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren."

De verwerende partij neemt bij haar beoordeling tevens zeer recente informatie van 19 oktober 2016 in rekening: *"Verder wensen we de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country" <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprarexpansion>)."*

Verder brengt de verwerende partij ook volgende nuancering aan wat betreft een recent rapport van Amnesty International van 2016: *"Amnesty International (AI) verwees in een recent rapport naar omstandigheden in de Italiaanse "hotspots" die een schending van artikel 3 van het EVRM zouden impliceren ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016). De Italiaanse instanties zouden zich bij de registratie van vingerafdrukken van immigranten volgens AI schuldig maken aan buitensporig geweld. We benadrukken dat de omstandigheden, beschreven in het rapport enkel betrekking hebben op de registratie van vreemdelingen, die Italië op illegale wijze binnen reisden, in de "hotspots". De Italiaanse instanties werden bij ontstentenis van antwoord op ons verzoek verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene en de betrokkene zal onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan de Italiaanse instanties worden overgedragen. Er zijn derhalve geen redenen om aan te nemen dat de betrokkene in een van de "hot spots" zal worden ondergebracht."*

De verwerende partij komt, na het onderzoek en de beoordeling van de in de verschillende bronnen vervatte informatie, tot de volgende conclusie:

"We zijn van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaalen opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen."

De verwerende partij heeft dus omstandig gemotiveerd waarom zij van oordeel is dat de voormelde rapporten, waaronder ook het door de verzoekende partij geciteerde OSAR/SHF-rapport van augustus 2016, inderdaad gewag maken van tekortkomingen, en er geen blijk van geven dat deze tekortkomingen zich op een dergelijke schaal situeren dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt, zich daarbij steunend op allerlei recente bronnen van informatie.

Het komt dan ook de verzoekende partij toe om met concrete argumenten aan te tonen dat dit onderzoek niet zorgvuldig is geweest, of dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de stukken van het dossier tot haar conclusie is gekomen.

De verzoekende partij kan zich niet dienstig beroepen op de arresten van de Raad waarnaar zij verwijst in haar verzoekschrift daar deze arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien verzuimt de verzoekende partij om aan te tonen dat de situatie van de personen op wie de door haar genoemde arresten betrekking hebben alsook de in de door haar bestreden beslissingen gevoerde onderzoek naar de bestaanbaarheid van de Dublinoverdracht met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, dermate gelijkaardig zijn met haar geval dat eenzelfde uitspraak zich zou opdringen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het AIDA-rapport van december 2015 moet worden samengelezen met het OSAR/SHF-rapport van 2016 en andere recente informatie, aangehaald in de bestreden beslissing. Na lezing van deze rapporten stelt de Raad vast dat een onderscheid moet gemaakt worden tussen Dublin-terugkeerders, met name naargelang zij al dan niet reeds een asielaanvraag in Italië hebben ingediend.

Voor wat betreft Dublin-terugkeerders die in Italië nog geen asielaanvraag hebben ingediend, blijkt dat zij bij hun aankomst in de luchthaven een asielaanvraag moeten indienen. Zij zullen een afspraak bekomen bij de bevoegde Questura om een zgn. verbalizzazione te bekomen. (p. 22 van het OSAR/SHF-rapport, augustus 2016) (noot: Questura slaat op de migratiedienst van de Italiaanse politie) Uit het rapport blijkt dat indien er geen uitdrukkelijk akkoord is van Italië voor de over- of terugname van de asielzoeker, quod in casu, de persoon in kwestie altijd zal worden overgebracht naar Rome of Milaan. De modaliteiten van de overdracht worden op voorhand vastgelegd op basis van de Dublin-verordening. De Dublin-terugkeerders ontvangen van de grenspolitie in de luchthaven een uitnodiging die informeert welke Questura in casu bevoegd is voor hun asielaanvraag. In de luchthavens van Rome en Milaan, is er een NGO ter plaatse om advies en bijstand te verlenen aan Dublin-terugkeerders. Dublin-terugkeerders die in Italië nog geen asielaanvraag hebben ingediend, moeten hun aanvraag voorleggen aan de Questura waar de luchthaven zich bevindt (p. 23 van het OSAR/SHF-rapport, augustus 2016).

In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat voor de verzoekende partij een vlucht werd geboekt naar Rome. Uit het rapport blijkt dat de NGO die actief is op de luchthaven van Rome (Fiumicino) op voorhand wordt ingelicht van de komst van Dublin-terugkeerders. Bij aankomst worden Dublin-terugkeerders door de grenspolitie op het vliegtuig gezocht en worden zij begeleid tot het bureau van de Questura op de luchthaven. Er worden vervolgens vingerafdrukken en een foto genomen. De NGO wordt ingelicht over de juridische situatie van de betrokken Dublin-terugkeerders en de stand van zaken in hun asielprocedure, zodat de NGO in staat is hen in te lichten en bij te staan. Te Rome zal de NGO zich organiseren om opvang te zoeken voor Dublin-terugkeerders die nog geen asielaanvraag hebben ingediend in Italië en waarvoor de Questura van Rome bevoegd is voor de verdere behandeling van de asielaanvraag. Het rapport meldt dat Dublin-terugkeerders soms de nacht moeten doorbrengen op de luchthaven, maar dat twee nachten uiterst zeldzaam zijn. Het bureau van de grenspolitie is open tot 14 uur van maandag tot vrijdag. Zij die buiten de kantooruren komen, moeten dus wachten tot het bureau open gaat. Het rapport concludeert dat Dublin-terugkeerders die aankomen in Rome toegang hebben tot een NGO die bijstand kan verlenen aan personen die nog geen asielaanvraag hebben ingediend in Italië, wat in deze het geval is (p. 25-26 van het van het OSAR/SHF-rapport, augustus 2016). Het besluit van de verwerende partij dat er in Rome een NGO operationeel is die bijstand verleent aan Dublin-terugkeerders berust dus op goede gronden. De verzoekende partij, die op een vlucht zal worden gezet die om 9u55 zal aankomen in Roma op dinsdag 10 januari 2017, maakt dan niet aannemelijk dat zij onredelijk lang zal moeten wachten voor zij bij de bevoegde Questura een verbalizzazione kan bekomen die vereist is om toegang te krijgen tot het reguliere opvangnetwerk.

Uit het AIDA-rapport (december 2015) blijkt dat Dublin-terugkeerders intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (AIDA-rapport, p. 67). Het AIDA-rapport maakt geen gewag van problemen ter zake.

Blijkens het door de verwerende partij gehanteerde rapport van OSAR/SFH begeleidt de NGO in de luchthaven van Rome de Dublin-terugkeerder in het verkrijgen van een opvangplaats in het reguliere netwerk indien de terugkeerder, quod in casu, nog geen asielaanvraag had ingediend voorafgaand aan zijn vertrek uit Italië (p. 25 van het van het OSAR/SHF-rapport, augustus 2016).

Uit het vermeld AIDA-rapport blijkt (p. 60 e.v.) dat er in het reguliere opvangnetwerk een onderscheid moet worden gemaakt tussen zgn. eerste lijnsopvang, enerzijds, en zgn. tweede lijnsopvang, anderzijds, zoals voorzien door de Italiaanse wetgeving. In de eerste lijnsopvang situeren zich de reguliere opvangcentra voor asielzoekers (CARA, CDA, CAS en CPSA). De reguliere opvangcentra (CARA, CDA en CPSA) voorzien in een eerste grootschalige opvang tot asielzoekers kunnen doorstromen naar de tweede lijnsopvang, het SPRAR-netwerk.

Uit het OSAR/SHF-rapport 2016 blijkt dat Dublin-terugkeerders voor wie de Questura van Rome bevoegd is of wordt, meestal worden opgevangen in een CAS. Uit de verdere informatie van het SFH-rapport blijkt dat deze CAS worden beheerd door diverse instellingen, met name gemeenten, privé-

organisaties of NGO's. De NGO die actief is op de luchthaven te Rome, ontvangt een lijst met beschikbare CAS-plaatsen. Indien er geen beschikbare CAS-plaatsen zijn, dient de NGO zich te richten tot de prefectuur om een ander opvangadres te verkrijgen. Hieruit blijkt dus dat de NGO te Rome voor Dublin-terugkeerders die nog geen asielaanvraag hebben ingediend voor hun vertrek uit Italië, zoals de verzoekende partij, in eerste instantie een opvangplaats zal voorzien hetgeen dus onder meer een CAS kan zijn.

Tenslotte wijst de Raad er nog op dat uit het AIDA-rapport december 2015 blijkt dat de mogelijkheid bestaat om asielzoekers financiële middelen toe te kennen om zelf tijdelijk in hun huisvesting te voorzien (p. 65).

3.7.2.2. De verzoekende partij stelt dat het SFH rapport leert dat in de luchthavens van Rome en Milaan, waarnaar Dublin-terugkeerders wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een beslissing bij een tacit agreement altijd worden overgedragen, slechts één NGO operationeel zou zijn die bijstand verleent aan Dublin-terugkeerders die een asielaanvraag willen indienen en dat deze dan nog niet geïdentificeerd wordt en geen inlichtingen krijgt over de overgedragen personen. Uit het SFH-rapport blijkt evenwel dat de NGO ITC in de luchthaven actief is en dat deze de NGO GUS (Gruppo Umana Solidarietà) is opgevolgd (blz. 25). Bovendien wordt niet ingezien in welk opzicht het niet kennen van de naam van de NGO, die blijkens het rapport rechtstreeks ter plaatse is in de luchthaven van Rome om raad te geven en bijstand te verlenen, ertoe kan leiden dat de verzoekende partij zou worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Voorts blijkt uit het SFH rapport dat de NGO wordt ingelicht over de juridische situatie van de betrokken Dublin-terugkeerders en de stand van zaken in hun asielprocedure, zodat de NGO in staat is hen in te lichten en bij te staan (blz. 25), zodat de verzoekende partij niet dienstig kan voorhouden dat de NGO geen inlichting krijgt over de overgedragen persoon.

Waar de verzoekende partij betoogt dat uit het SFH-rapport blijkt dat Dublin-terugkeerders vaak de eerste nachten in de luchthavens moeten doorbrengen zonder matras en deken, wordt er op gewezen dat in het genoemde rapport wordt aangestipt dat dit het gevolg is van het feit dat het bureau van de grenspolitie open is van maandag tot vrijdag tot 14u, zodat de personen die in de luchthaven aankomen buiten de openingsuren in de luchthaven moeten wachten. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat voor de verzoekende partij een vlucht voorzien is op dinsdag 10 januari 2017 met aankomst te Rome om 9u55, zodat op het eerste gezicht niet blijkt dat de verzoekende partij buiten de openingsuren van het bureau van de grenspolitie in de luchthaven zou aankomen en dus niet blijkt dat de verzoekende partij een of meerdere nachten zou moeten doorbrengen op de luchthaven.

De verzoekende partij stelt dat er geen specifieke opvangstructuren meer zijn voor de in toepassing van de Dublin III-Verordening overgedragen personen en dat het SFH-rapport meldt dat deze personen meestal in een CAS of een ander centrum voor eerste opvang worden overgebracht in afwachting van een toewijzing naar andere opvangstructuren en verwijst naar grootschalige problemen en naar de verzadiging van het Italiaanse opvangnetwerk. In de bestreden beslissing wordt erkend *“dat ‘Dublin terugkeerders’ intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk”*, doch wordt evenzeer gesteld dat het AIDA-rapport geen gewag maakt van problemen ter zake. Voorst wordt in de bestreden beslissing gesteld dat *“(h)et SFH-rapport meldt dat ‘Dublin-terugkeerders’ meestal in een CAS of een ander centrum voor eerste opvang worden ondergebracht in afwachting van een toewijzing aan andere opvangstructuren zoals het SPRAR-netwerk of de ‘Centri governativi di prima accoglienza’ (de voormalige CARA-centra), en dat het rapport ‘gewag (maakt) van problemen, die zich kunnen voordoen inzake de toewijzing van opvang’, doch dat ‘deze gerapporteerde problemen niet (kunnen) worden gelijkgesteld met een systemisch falen of onvermogen in die mate dat een afzien van een overdracht gerechtvaardigd zou zijn’*. Daarenboven wordt in de bestreden beslissing gewezen *“op het feit dat in het AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten”* en dat in het SFH-rapport *“ook (wordt) gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen”*. Ten slotte wordt in de bestreden beslissing nog de aandacht gevestigd *“op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - ‘Associazione nazionale Comuni Italiani’) waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk”*. Door louter te stellen dat het SFH-rapport verwijst naar grootschalige problemen en naar de verzadiging van het Italiaanse opvangnetwerk beperkt de verzoekende partij zich tot de loutere negatie van wat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld, zonder evenwel met concrete elementen te verduidelijken waarom zij meent dat de vaststellingen van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris feitelijk onjuist of

kennelijk onredelijk zijn. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doet de verzoekende partij niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens is met de beoordeling van de gemachtigde van de informatie uit het AIDA-rapport en het SFH rapport in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven aan te tonen.

De verzoekende partij stipt verder de verslechterde situatie in Rome in de loop van het jaar aan en wijst op een op 29 november 2016 in de krant "Metro" gepubliceerd artikel, getiteld "*Crise des migrants – Le Haut commissariat de l'ONU aux réfugiés somme la ville de Rome de faire mieux*", waaruit zou blijken dat het UNHCR serieuze zorgen uit "*over de katastrofische toestand van asielzoekers en vluchtelingen in Roma en Milaan*". Uit een lezing van het genoemde artikel blijkt evenwel dat dit betrekking heeft op migranten in transit en erkende vluchtelingen. Dit artikel is dan ook niet toepasselijk op de situatie van de verzoekende partij als Dublin-terugkeerder naar Italië die aldaar nog geen asiel heeft aangevraagd. De verzoekende partij roept dit artikel dan ook niet dienstig in.

Verder laat de verzoekende partij aan de hand van officiële statistieken van het Europees Agentschap voor Grondrechten gelden dat in oktober en november meer dan 42.000 mensen in Italië zijn aangekomen, zodat er sprake is van een reële en massale instroom en de in de bestreden beslissing vermelde verslagen niet meer actueel zijn. Tevens wijst de verzoekende partij er op dat er "*(v)olgens UNHCR Update #7 september 2016 (...) op 30 september 2016, alle centra erin begrepen, een beetje meer dan 170.000 opvangplaatsen (waren)*". Uit het loutere gegeven dat er in oktober en november 2016 in Italië meer dan 42.000 personen via de zee zijn toegekomen, kan evenwel niet worden afgeleid dat al deze personen ook effectief nood hebben aan opvang, of dat er heden een structureel probleem qua opvang zou zijn in Italië, temeer nu, hoewel de verzoekende partij voorhoudt dat het aantal opvangplaatsen in Italië op 30 september 2016 een beetje meer dan 170.000 betreft, er geen cijfers worden aangebracht over het aantal personen die in de maanden oktober en november 2016 de opvang in Italië hebben verlaten en er in de bestreden beslissing de aandacht wordt gevestigd "*op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk*". Door het louter aanbrengen van enkele recente cijfergegevens inzake aankomsten in Italië zonder dat hieraan door het Europees Agentschap voor Grondrechten concrete conclusies worden verbonden met betrekking tot de opvangcapaciteit in Italië, toont de verzoekende partij niet aan dat de bestreden beslissing is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Waar de verzoekende partij nog voorhoudt dat de situatie van asielzoekers vandaag in Roma en Milaan kan vergeleken worden met de situatie in Griekenland en dus een systematisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep, bepekt zij zich tot een loutere bewering. Zoals blijkt uit onderhavig arrest slaagt de verzoekende partij er niet in de pertinente motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Voor zover de verzoekende partij ten slotte nog verwijst naar een schrijven van de NGO "*Associazione per gli Studi Giuridici sull'Immigrazione*" van 26 oktober 2016, wordt er op gewezen dat dit schrijven is opgesteld in het Italiaans en dat er geen vertaling werd bijgevoegd, zodat dit stuk overeenkomstig artikel 8 van het PR RvV niet in overweging wordt genomen. Met de loutere stelling in het verzoekschrift dat de Italiaanse overheden geïnterpelleerd werden door de NGO over de structurele tekortkomingen van de onthaal- en opvangvoorzieningen, stelling die aldus niet geverifieerd kan worden, toont de verzoekende partij niet aan dat de asielprocedure systeemfouten bevat die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

In het licht van wat voorafgaat blijkt dat noch de uiteenzettingen van de verzoekende partij noch de informatie uit het administratief dossier toelaten om vast te stellen dat de verzoekende partij verstoken zal blijven van adequate opvang bij een terugkeer naar Italië.

In het licht van wat hierboven wordt besproken, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de genuanceerde benadering door verwerende partij over de opvang en behandeling van asielzoekers, met name Dublin-terugkeerder, op grond van informatie uit verschillende gehanteerde recente bronnen, kennelijk onredelijk of niet zorgvuldig zou zijn.

De stukken die de verzoekende partij aan haar verzoekschrift toevoegt en haar uiteenzetting doen geen afbreuk aan de conclusie van het EHRM in de voormelde arresten dat de algemene en structurele

situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen (EHRM 30 juni 2015, nr. 39350/13, par. 36).

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij als asielzoeker bij overdracht naar Italië zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers, in het bijzonder Dublin-terugkeerders, aldaar. Er blijken geen ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

3.7.3. Aangezien geen systeemfouten worden aangetoond in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië, moet worden nagegaan of de verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met de individuele situatie van de verzoekende partij in het licht van het gegeven dat zij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep.

In de bestreden beslissing wordt omtrent de individuele omstandigheden van de verzoekende partij als volgt gemotiveerd:

“De betrokkene stelde dat hij besloot asiel te vragen in België omdat België een vredelievend en de mensenrechten respecterend land is. Hij uitte verzet tegen een behandeling van zijn verzoek voor internationale bescherming door de Italiaanse instanties omdat hij naar eigen zeggen niet correct werd behandeld in Italië. De betrokkene voegde toe dat de politie niet vriendelijk was.

De betrokkene verklaarde gehuwd te zijn, zijn echtgenote en vier kinderen verblijven volgens zijn verklaringen in Eritrea. Hij stelde geen in België verblijvende familie te hebben. Hij maakte gewag van een in Zweden verblijvende jongere broer en van een in Italië verblijvende jongere zus.

(...)

Betreffende de bewering van de betrokkene dat hij in Italië niet correct werd behandeld merken we op dat de betrokkene deze bewering niet concretiseerde. Hij beperkte zich tot de bewering dat de politie niet vriendelijk was. Hieromtrent merken we op dat de betrokkene verklaarde dat hij na aankomst vooraleer door te reizen enkele dagen in een opvangcentrum in Messina verblijft. Dit toont volgens ons aan dat de betrokkene bijstand werd geboden en niet aan zijn lot werd overgelaten.

Hij maakte verder geen gewag van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene maakte niet aannemelijk dat hij in Italië in de onmogelijkheid verkeerde een verzoek voor internationale bescherming in te dienen.

(...)

Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een volgens haar verklaringen in 1972 geboren man wiens gezin in Eritrea verblijft. De betrokkene maakte gewag van een gezondheidsprobleem en stelde dat hij hiervoor medicatie krijgt. We merken op dat de betrokkene in de loop van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat hij in de onmogelijkheid verkeert te reizen, dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene maakte niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.”

De verzoekende partij betwist deze motieven niet.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat het feit dat in casu de overdracht plaats heeft na stilzwijgend akkoord van Italië, op zich niet noodzaakt dat er bijkomende individuele garanties moeten worden gevraagd. Het uitvoeren van een Dublin-overdracht op basis van een stilzwijgend akkoord is uitdrukkelijk voorzien in artikel 22 (7) van de Dublin III-Verordening en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst.

Bovendien blijkt uit het AIDA-rapport en het OSAR/SHF-rapport dat eens Dublin-terugkeerders aankomen op de luchthavens, met name Rome, zij worden bijgestaan door een specifieke NGO en worden verwezen naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet). Er zijn geen aanwijzingen dat de verzoekende partij aan haar lot zal worden overgelaten bij aankomst in Italië.

3.7.4. Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij noch met haar verwijzing naar algemene rapporten noch met haar betoog aangaande haar individuele situatie het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM aantoonst.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de risico's bij verwijdering naar Italië door de verwerende partij werden nagegaan, zowel wat betreft een eventuele systematische praktijk van schendingen als wat betreft een risico op schending van artikel 3 van het EVRM omwille van omstandigheden eigen aan zijn geval.

Uit wat hierboven wordt besproken blijkt dat de gemachtigde wel degelijk ernstig heeft onderzocht of de verzoekende partij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, bij haar overdracht naar Italië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van haar persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of asielprocedure.

Noch het betoog van de verzoekende partij noch het administratief dossier bevat elementen die er op wijzen dat zij bij een overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij toont verder niet aan dat de omstandigheden van opvang of de asielprocedure dermate zijn dat deze als strijdig met artikel 3 van het EVRM moeten worden beschouwd.

3.7.5. Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt. Evenmin wordt een schending van artikel 4 van het Handvest, dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt, aangetoond.

De verzoekende partij maakt voorts niet aannemelijk dat de bestreden beslissing gestoeld is op een incorrecte feitenvinding. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

3.7.6. Gezien de nauwe band tussen de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM in het kader van een Dublinprocedure en artikel 17 van de Dublin III-Verordening wordt erop gewezen dat uit de rechtspraak van zowel het EHRM (bv. EHRM (GK) 21 januari 2011, nr. 30.696/09, M.S.S. / België en Griekenland) als van het Hof van Justitie van de Europese Unie blijkt dat het aan de lidstaten toekomt om een asielzoeker niet naar de verantwoordelijke staat terug te sturen, wanneer ze niet kunnen ontkennen dat de systematische tekortkomingen in de asielprocedure of in de opvangmodaliteiten in die lidstaat erop wijzen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. In die situatie kan de lidstaat zelf de asielaanvraag onderzoeken of kan het op grond van de overige criteria van de Dublin-Verordening onderzoeken of een andere lidstaat hiervoor verantwoordelijk is. Het is hierbij wel van belang dat de lidstaat waar de asielzoeker zich bevindt erop toeziet dat hij een situatie waarin de grondrechten van de asielzoeker worden geschonden, niet erger maakt door de procedure om die lidstaat te bepalen onredelijk lang te laten duren. Zo nodig moet hij de soevereiniteitsclausule toepassen (HvJ 21 december 2011, C-411/10, N.S./ Secretary of State for the Home Department; HvJ 21 december 2011, C-493/10, M.E. en anderen / Refugee Applications Commissioner en Minister for Justice, Equality and Law Reform; HvJ 14 november 2013, C-4/11, Bundesrepublik Deutschland/Kaveh Puid).

Deze rechtspraak werd omgezet in de artikelen 3.2, tweede en derde lid, en 17 van de Dublin III-Verordening.

Artikel 3.2, tweede en derde lid van de Dublin III-Verordening luidt als volgt:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat.”

Artikel 17.1 van de Dublin III-Verordening bepaalt het volgende:

*“In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.
(...)”*

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij geen algemene situatie van systeemfouten aannemelijk maakt waaruit zou voortvloeien dat de verwerende partij de overdrachten naar Italië in het algemeen zou moeten stoppen. Er kan actueel niet worden aangenomen dat de mogelijkheid die België altijd heeft om in toepassing van artikel 17 van de Dublin III-Verordening toch de aanvraag van de verzoekende partij te behandelen, in casu verplichtend zou moeten worden geïnterpreteerd overeenkomstig artikel 3.2, tweede en derde lid van de Dublin III-Verordening. Aldus toont de verzoekende partij niet aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld *“dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013”*.

Een schending van de artikelen 3 en 17 van de Dublin III-Verordening wordt niet aangetoond.

3.7.8. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 3 van het EVRM, artikel 4 van het Handvest en de artikelen 3 en 17 van de Dublin III-Verordening, kan niet worden aangenomen.

3.7.9. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit de voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.7.10. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.7.11. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Zoals voorts blijkt uit de bespreking onder punt 2 is de vordering tot schorsing onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend zeventien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER